

Sygn. akt I UK 239/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania F. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 28 stycznia 2014 r. Zarzucono naruszenie: § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zw. z załącznikiem w postaci wykazu A dział XIV poz. 16 rozporządzenia, § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 1 ust. 1, § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Skarga ma być oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, jest sądem prawa, a nie sądem faktu, w związku z tym podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (wyroki SN z 4 grudnia 2008 r., II UK 106/08, LEX nr 558588, z 13 czerwca 2001 r., II CKN 530/00, LEX nr 52597).

Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania (wyrok SN z 5 maja 2010 r., II PK 343/09, LEX nr 603420). Podstawą oceny prawnej Sądu Najwyższego może być tylko stan faktyczny ustalony w zaskarżonym wyroku (wyrok SN z 7 grudnia 2001 r., II UKN 649/00, niepubl.). Sąd Najwyższy nie może brać pod uwagę zawartych w skardze argumentów polemizujących z dokonaną przez sąd oceną dowodów (wyrok SN z 2 października 1997 r., II CKN 360/97, Prok. i Pr.-wkł. 1998 nr 9, s. 39).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podniesiono, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż, „F.G. w trakcie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku Maszynowym w Ł. od 3 listopada 1978 r. do 30 czerwca 1988 r. zajmował stanowisko mechanika-diagnosty. Praca mechanika-diagnosty nie polega na naprawianiu pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych wykonywanym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, tylko na kontroli pracy pojazdów mechanicznych. Praca wykonywana przez ubezpieczonego w tym czasie nie spełniała zatem przesłanek wskazanych w wykazie A dziale XIV, poz. 16 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i nie może być zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach. Warunek ten jest bowiem spełniony, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku stale, to jest ciągle, wykonuje prace w szczególnych warunkach i nie wykonuje przy tym innych czynności pracowniczych niebędących pracą w takich warunkach. Tylko bowiem okresy wykonywania zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy wypełniają kryterium uznania pracy o cechach znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznego stopnia uciążliwości lub wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo

własne lub otoczenia. Stałe wykonywanie takich prac oznacza, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub okresowe, a nie stałe świadczenie pracy wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach wskutek niespełnienia warunku stałej znacznej szkodliwości dla zdrowia lub stałego znacznego stopnia uciążliwości wykonywanego zatrudnienia (postanowienia SN w sprawach II UK 133/08, II UK 306/07)".

Uzasadnienie podstawy kasacyjnej wniesionej skargi stanowi w istocie polemikę z wywodami Sądu Apelacyjnego i nie zawiera racjonalnych argumentów podważających trafność zaskarżonego orzeczenia. W takim przypadku skargę się oddala (wyrok SN z 8 maja 2000 r., V CKN 36/00, LEX nr 269797).

W związku z powyższym nie sposób stwierdzić, w jakim zakresie skarga jest oczywiście uzasadniona. To skarżący powinien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126).

Skarga nie zawierała żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.